

Ткаченко А.М.

доктор економічних наук, професор,
завідувач кафедри підприємництва, торгівлі та біржової діяльності
Національного університету «Запорізька політехніка»

Бугрім О.Ю.

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту та фінансів
Українського державного хіміко-технологічного університету

Tkachenko Alla

Doctor of Economic Science, Professor,
Head of the Department of Entrepreneurship, Trade and Stock Exchange,
National University "Zaporizhia Politechnic"

Bugrim Olexandr

PhD in Economics, Associated Professor
of Management and Finance Department,
State Higher Education Institution
"Ukrainian State University of Chemical Technology"

КАПІТАЛІЗАЦІЯ ПРИБУТКУ – ЗАПОРУКА РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

CAPITALIZATION OF PROFIT AS A GUARANTEE FOR INNOVATIVE DEVELOPMENT

Метою статті є обґрунтування ролі капіталізації як підґрунтя інноваційного розвитку суб'єкта господарювання. Нині, вибираючи інструменти для покращення ефективності управління процесом капіталізації, варто приділяти належну увагу формуванню та використанню прибутку. Адже прийняття адміністративних рішень у будь-якій царині господарської діяльності прямо чи опосередковано позначається на рентабельності, яка є стрижневою для капіталізації та зростання загальних фінансових результатів. Підхід до визначення прибутку тривалий час є суперечливим, про що свідчить наявність значної кількості концепцій щодо його визначення. Даючи визначення прибутку суб'єкта господарювання, варто поєднувати методичні (розрахункові) та теоретичні (сутнісні) підходи до формулювання прибутку з метою оцінки його формування в контексті мети керування. Нині методичні та теоретичні підходи до розуміння утворення прибутку й управління ним мають набути сучасного вигляду та спрямувати компанії на зростання прибутку за рахунок зниження собівартості продукції та послуг і підвищення продуктивності праці. Збільшення обсягів продажу продукції в кількісному вигляді за інших рівних умов сприяє зростанню прибутку. Зростаючі обсяги виробництва продукції, що користується попитом, можуть забезпечуватися за допомогою інновацій, які передбачають використання прибутку на придбання більш ефективного устаткування, розширення виробництва, освоєння нових технологій. Керування прибутком суб'єкта господарювання передбачає формування організаційно-методичного, інформаційного та аналітичного забезпечення, при цьому ключова роль відводиться капіталізації прибутку. Капіталізація прибутку компанії передбачає керування доходами та витратами від усіх видів діяльності. Керування капіталізацією компанії визначається фронтальною стратегією її розвитку з урахуванням нагальних інтересів суб'єкта господарювання. Гарантією дієвого керування капіталізацією компанії є дослідження формування прибутку суб'єкта господарювання. Однією з пріоритетних форм забезпечення капіталізації компаній є постійне запровадження інновацій, які безумовно потребують суттєвих обсягів фінансування. Зазвичай пріоритетними джерелами фінансування суб'єкта господарювання є передусім власні кошти, зокрема прибуток, тому його капіталізація виступає індикатором розвитку.

Ключові слова: прибуток, капіталізація, формування прибутку, компанія, управління прибутком, інновації.

Целью статьи является обоснование капитализации как основы инновационного развития субъекта хозяйствования. Выбирая инструменты для поднятия продуктивности управления процессом капитализации, стоит уделять внимание формированию и использованию прибыли. Принятие административных решений влияет на рентабельность, которая в свою очередь является основой капитализации и увеличения финансовых результатов. Подходы к определению прибыли всегда были спорными. Об этом свидетельствует

большое количество концепций определения прибыли. В определении прибыли предприятия необходимо совмещать методические (расчетные) подходы и теоретические (сущностные) подходы к формулированию прибыли. Методические и теоретические подходы по управлению прибылью должны нацеливать компанию на увеличение прибыли за счет снижения себестоимости продукции и повышения производительности труда. Увеличение объема продажи продукции в количественном выражении при прочих равных условиях способствует росту прибыли. Растущие объемы производства продукции, которые пользуются спросом, могут осуществляться с помощью инноваций. В свою очередь это требует использования прибыли на покупку более эффективного оборудования, расширение производства, освоение новых технологий. Управление прибылью предприятия предусматривает формирование организационно-методического, информационного и аналитического обеспечения. При этом ключевая роль отводится капитализации прибыли. Капитализация прибыли компании предусматривает управление доходами и расходами от всех видов деятельности. Управление капитализацией компании определяется фронтальной стратегией ее развития с учетом интересов предприятия. Гарантией действенного управления капитализацией компании является исследование формирования прибыли предприятия. Одной из приоритетных форм обеспечения капитализации компаний является постоянное внедрение инноваций, которые требуют существенных объемов финансирования. Обычно приоритетными источниками финансирования предприятия являются собственные средства, в частности прибыль. Поэтому его капитализация выступает индикатором развития.

Ключевые слова: прибыль, капитализация, формирование прибыли, компания, управление прибылью, инновации.

The purpose of the article is to substantiate the role of capitalization as a basis for innovative development of the enterprise. When choosing tools to increase the productivity of managing the capitalization process, it is important to pay attention to the generation and use of profits. Administrative decision-making in any area of business directly or indirectly affects the profitability of the enterprise. In turn, profitability is the basis of capitalization and growth in overall financial results. The approach to determining profit has always been controversial. This is evidenced by the large number of concepts regarding its definition. In determining the profit of an entity, it is necessary to combine methodological (calculated) and theoretical (essential) approaches to the formulation of profit. Methodological and theoretical approaches to profit management should target companies to increase profits by reducing the cost of production and increasing productivity. Increasing sales volume in quantitative terms contributes to increased profits. Increasing demand for production can be driven by innovation. This requires the acquisition of more efficient equipment, the expansion of production and the development of new technologies. An entity's profit management involves the formation of organizational, methodological, information and analytical support. The key to this is the capitalization of profits. Capitalizing on company profits involves managing income and expenses from all activities. The management of the capitalization of a company is determined by the frontal strategy of its development, taking into account the urgent interests of the entity. The guarantee of effective management of company capitalization is the study of formation of profit of the enterprise. One of the priority forms of ensuring the capitalization of companies is the continuous introduction of innovation. These innovations certainly need substantial funding. Typically, the source of financing for the entity is its own funds (profit). Therefore, capitalization of profits is an indicator of development.

Keywords: profit, capitalization, profit formation, company, profit management, innovations.

Постановка проблеми. В умовах трансформації економіки України більш гостро постає питання про закономірність формування придатних умов для покращення ефективності економічної діяльності підприємств. Ієрархія економічних трансформацій зумовлює нагальну потребу якісних змін, основою яких має бути дієве забезпечення симбіозу технологічного, економічного, соціального, а також екологічного функціонування суб'єктів господарювання. Нині дуже гостро постають питання нарощення капіталізації, адже лише такі суб'єкти господарювання є успішними. Злагожене поєднання різноманітних прийомів та методів формування економічної ефективності дасть можливість підприємствам здобути конкурентні прерогативи. Тому для підвищення конкурентоспроможності підприємствам варто нарощувати інноваційний потенціал, який запроваджується за допомогою ринкових важелів.

Нинішня ситуація в економічному просторі країни визначає закономірність запровадження порядку взаємопов'язаних заходів, спрямованих на ефективне керування наявними ресурсами, оптимізацію затрат, підвищення рентабельності підприємств. Вирішення окреслених завдань вірогідне тільки під

час переходу до інноваційно-інвестиційного розвитку підприємств.

Аналіз останніх досліджень. У розробленні прикладних та теоретико-методологічних питань дослідження капіталізації прибутку підприємства помітний внесок зробили вітчизняні та зарубіжні вчені, з яких варто відзначити О.А. Криклій, І.А. Кучеренко, Н.Ю. Мардус, М.Н. Мельник, А.А. Турила та ін.

Проте залишається низка питань, що потребують наукового обґрунтування розвитку інноваційних векторів щодо капіталізації прибутку.

Метою статті є теоретичне обґрунтування сутності капіталізації прибутку, а також уточнення ролі в цьому процесі інноваційного потенціалу.

Виклад основного матеріалу. Нині серед науковців немає одностайної думки щодо визначення терміна «капіталізація». Дефініцією «капіталізація» характеризують вартість суб'єкта господарювання, прибуток, наявні грошові потоки, вклади, дивіденди, відсотки тощо. Термін «капіталізація» сформувався на основі дефініції «капітал». Відмінність між цими двома визначеннями полягає в розумінні природи капіталізації. Рівень капіталізації суб'єкта господарювання визначається окресленою стратегією роз-

виту та продуктивністю системи економічних відносин. Капітал, спираючись на загальноприйняті визначення цього терміна, характеризує завершену вартісну форму та є статичною величиною. Капіталізація містить у собі динамізм, рух, розвиток щодо об'єкта дослідження – компанії та безпосередньо реалізується у вигляді певного процесу.

У науковій літературі [1; 2] під капіталом суб'єкта господарювання в кількісному вимірі розуміють статичну величину вартості.

Варто наголосити, що капіталізація компанії пов'язана не лише з прибутком, а й з іншими джерелами фінансування його діяльності, передусім із зовнішніми. Підтвердженням того, що застосування зовнішнього фінансування є пріоритетною складовою частиною процесу капіталізації, є той факт, що коли суб'єкт господарювання внаслідок результативної кредитної політики одержує за рахунок впливу фінансового левериджу побічний дохід, він тим самим примножує свої шанси на забезпечення зростання ринкової ціни компанії, себто примножує перспективи його капіталізації [3].

Природу об'єктного підходу до поняття суті дефініції «капіталізація», як показника оцінювання справедливої вартості суб'єкта господарювання, основного для оцінки вартості компанії на фондовому ринку, наведено у наукових працях таких учених, як Г.Я. Барунов, Ш.М. Ідрисов, О.О. Корольова, А.С. Челноков. У економічному словнику наголошується, що капіталізація – це процес визначення повної вартості об'єкта оцінювання на засадах використання його чистого рентного або операційного доходу [4].

Заслуговує на увагу визначення О.М. Овсяннікової, яка тлумачить смислове значення дефініції «ринкова капіталізація», спираючись на розрахунки вартості компанії як майнового комплексу [5]. «Капіталізація» також розглядається як показник ринкової вартості компанії на фондовому ринку, що визначається як добуток суми цінних паперів емітента, випущених в обіг, на їхню ринкову ціну (ринкова капіталізація) [6]. У словнику сучасної економічної теорії Макміллана категорія «капіталізація» трактується як загальна ринкова вартість акціонерного капіталу. Слушним є визначення «капіталізації», як переходу резервів або чистого нерозподіленого прибутку в акціонерний капітал [7].

У радянській енциклопедії запропоноване визначення капіталізації як «процесу створення фіктивного капіталу». Фіктивний капітал у цьому разі розуміється як той, «якого в природі немає», при цьому наголошується, що маються на увазі «емітовані цінні папери (акції, облігації корпорацій та держави), котрі перетворюються на капітал, що приносить проценти... адже вся маса фіктивного капіталу являє собою капіталізований прибуток [8]. Таке трактування повною мірою віддзеркалює основи теорії доданої вартості, викладеної К. Марксом, який наголошував, що «за нормальних умов частина доданої вартості завжди повинна витратитися як дохід, а водночас інша частина – капіталізуватись». К. Маркс зокрема не дав визначення капіталізації, проте наголосив, що перевтілення вартості у капітал означає безпосередні капіталні витрати суб'єкта господарювання [9].

Таким чином багатогранність підходів щодо трактування терміна «капіталізація» свідчить про наяв-

ність не лише прямої, зворотної, абсолютної та відносної, але ще й тіньової капіталізації.

Нині, вибираючи інструменти для покращення продуктивності керування процесом капіталізації, варто приділяти належну увагу формуванню та використанню прибутку. Адже прийняття адміністративних рішень у будь-якій царині господарської діяльності прямо чи опосередковано позначається на рентабельності, яка, в свою чергу, є стрижневою для капіталізації та зростання загальних фінансових результатів. Відповідно, під час розроблення системи керування процесами формування та використання прибутку доволі важливим є системний підхід, який спирається на врахування стратегічних і тактичних планів акумулювання внутрішніх фінансових ресурсів, котрі можна буде спрямувати на першочергове задоволення господарських потреб як у коротко-, так і в довготерміновому періодах.

Дж. Робінсон, П. Самуельсон, Е. Чемберлен наголошували, що джерелом отримання прибутку через недосконалість ринку, слабкість конкуренції і можливість суб'єктів господарювання тримати монополні привілеї може бути лише запровадження інновацій. На думку вчених, прибуток – це монополістичний дохід, котрий з'являється під час застосування наукових здобутків, а під монополією слід вважати інноваційну монополію. На переконання представників зазначеної теорії, за межами монополії прибутку взагалі немає, а є тільки доходи бізнесменів як плата за їхню підприємницьку діяльність [10].

Водночас, згідно з концепцією інноваційності (П. Самуельсона, Й. Шумпетера та ін.), завдяки ініціативі в основі досягнення прибутку лежать чотири групи чинників: запровадження інновацій, взаємовідношення «ризик – прибуток»; доцільне використання коштів у межах цього виробництва; врахування ймовірної недоїмки [11]. Так, природа названих теорій полягає у тлумаченні рентабельності, вищої за типовий рівень, як наслідку застосування новітніх методів керування, маркетингу, модерних програм фінансування та обліку суб'єкти господарювання збільшують обсяги продажів удосконалених або нових товарів, зменшують затрати на їх виробництво. Саме це і продукує відмінність між наявними цінами і затратами, зниження яких і приносить прибуток [12]. Слушною є думка таких науковців, як В.І. Блонська та І.О. Вужинська, які у своїх роботах пристосовували трудову теорію прибутку до теперішніх умов господарювання. Вони стверджують, що прибуток є перетвореною похідною форми додаткової вартості, котра є різницею між ціною реалізації продукції та затратами капіталу на їх виробництво. Адже безперечним фактом є те, що кількісно прибуток виражається як різниця між ціною продукції та витратами на її виробництво, оскільки прибуток показує перетворену похідну форму додаткової вартості [13].

С.В. Мочерний розкриває прибуток як «перетворену форму додатково отриманого продукту та додаткової вартості, котра характеризує відносини між господарями та найманими робітниками з приводу організації виробництва та привласнення» [14].

У Податковому кодексі України зазначено, що прибуток – це сума валових доходів, скоригована

відповідно до потреб оподаткування. Статтею 134 Податкового кодексу нашої країни окреслено, що прибуток формується шляхом скорочення суми доходів звітного періоду на собівартість реалізованої продукції, закінчених робіт, наданих послуг та суми інших затрат звітного податкового періоду [15]. Зважаючи на наявність розмаїття уявлень про природу прибутку, можна виокремити такі його основні риси:

- прибуток є наслідком функціонування суб'єкта господарювання на певну дату від комплексної роботи (операційної, інвестиційної та фінансової);
- прибуток компанії – це та частина, яка залишається у суб'єкта господарювання після здійснення всіх відрахувань;
- прибуток – це вартісна ознака, виражена у грошовій формі [16].

Таким чином, підсумовуючи теоретико-методичні підходи до визначення прибутку компанії, слід зауважити, що прибуток є ефективним показником діяльності суб'єкта господарювання.

Підхід до визначення прибутку тривалий час був суперечливим, про що свідчить наявність значної кількості концепцій до його визначення. Проаналізувавши теоретико-методичні підходи до визначення прибутку, зауважимо, що науковці у своїх роботах під час визначення прибутку були прихильниками різноманітних теорій у їх поступовому прояві, тому джерелом прибутку вважали працю (прихильники трудової теорії вартості), землю, капітал, підприємницькі здібності, інноваційні нововведення, загрози веденню діяльності та інші джерела.

Даючи визначення прибутку суб'єкта господарювання, варто поєднувати методичні (розрахункові) та теоретичні (сутнісні) підходи до формулювання прибутку з метою оцінки його формування у контексті мети керування. Нині методичні та теоретичні підходи до розуміння процесу утворення прибутку й керування ним мають набути сучасного вигляду та спрямовувати компанії на зростання прибутку за рахунок зниження собівартості продукції та послуг і підвищення продуктивності праці [11].

Зважаючи на наявність різних підходів до формулювання сутності прибутку, слід зважати на такі його риси [16]:

- прибуток є тільки часткою комплексного статку бізнесмена, який він одержує від певного виду діяльності;
- прибуток є фрагментом очікуваного доходу бізнесмена, який вклав кошти в організацію роботи певного бізнесу з метою досягнення чіткого комерційного успіху, водночас він ще не є гарантованим доходом;
- прибуток визначає не всі статки, отримані в результаті підприємницької діяльності, а тільки ту частку, яка залишається після відрахування затрат на ведення бізнесу;
- прибуток є вартісною ознакою, вираженою у грошовій формі [17].

Виходячи з названих рис, варто зазначити, що прибуток створюється під впливом значних факторів. Врахувати й оцінити всю низку чинників неможливо, тому необхідна певна їх систематизація.

Існують різні підходи до систематизації чинників, які впливають на формування прибутку. Значна кіль-

кість науковців вважає, що можна виокреплювати чинники зовнішнього та внутрішнього впливу [16].

Зовнішні чинники не залежать від сфери діяльності суб'єктів господарювання, але можуть значною мірою впливати на прибуток, оскільки вони не піддаються регулюванню з боку компанії. Водночас внутрішні чинники суттєво впливають на величину прибутку. Внутрішні чинники можна поділити на виробничі та невиробничі. Виробничі чинники характеризують безпосереднє використання засобів і об'єктів праці, фінансових і трудових і ресурсів та можуть поділятися на екстенсивні й інтенсивні.

Екстенсивні чинники позначаються на процесі одержання прибутку через певні кількісні зміни: фінансових ресурсів, обсягу засобів і предметів праці, чисельності персоналу, часу роботи устаткування, фонду робочого часу тощо. Інтенсивні фактори позначаються на процесі одержання прибутку через «якісні» перетворення: покращення якості обладнання та підвищення його продуктивності, прискорення оборотності оборотних коштів, вдосконалення технології обробки та використання нових видів матеріалів, підвищення продуктивності праці та кваліфікації персоналу, зниження трудомісткості та матеріалоемності продукції, вдосконалення організації праці тощо. До невиробничих чинників можна віднести збутову й природоохоронну діяльність, соціальні умови праці та побуту тощо.

Збільшення обсягів продажу продукції в кількісному вираженні за інших рівних умов сприяє зростанню прибутку. Зростання обсягів виробництва продукції, яка користується попитом, можуть здійснюватись за допомогою інновацій, що потребує використання прибутку на придбання більш ефективного устаткування, розширення виробництва, освоєння нових технологій.

Цінова політика, яку проводить компанія, також є важливим фактором, що впливає на обсяги прибутку. Зміна ціни на товар може спричинити коливання обсягів продажу. За незмінного попиту на товар та одночасному зростанні ціни на нього компанія може збільшити прибуток.

Через те, що прибуток рахується як різниця між ціною і собівартістю, варто зазначити, що суттєвим фактором впливу на величину прибутку є собівартість продукції. Кількісно в структурі калькуляції на неї припадає значний відсоток, тому зменшення собівартості за інших рівних умов безпосередньо позначається на розмірі прибутку. Варто наголосити, що зниження собівартості має власні межі, після яких воно неможливе без зниження якості продукції, через це зниження собівартості повинно досягатись за рахунок розумного та ощадливого витрачання матеріальних ресурсів.

Зниження рівня комерційних та адміністративних витрат також певною мірою впливає на зростання прибутку. Але не слід забувати, що їх не можна уникнути, оскільки без них компанія нормально не зможе існувати.

Наступний чинник, що суттєво впливає на обсяг прибутку – це амортизаційна політика суб'єкта господарювання. При цьому враховується використання методів прискореної амортизації активної частини основних виробничих засобів, що розкривається у встановлених чинним законодавством більш високих

нормах амортизації. Використання в компанії методу прискореної амортизаційної політики позитивно впливає на обсяг прибутку. Чим швидше відбудеться перенесення вартості основних засобів на собівартість продукції, тим швидше суб'єкт господарювання може відшкодувати використані ресурси [17].

До чинників зростання прибутку слід віднести також відновлення номенклатури та асортименту продукції. Застосовуючи концепцію життєвого циклу продукції, варто не забувати, що компанія має приступати до виробництва нової продукції на фазі зростання прибутку для того, щоб до початку зниження прибутковості старої продукції випуск нової продукції досягнув точки беззбитковості.

Не менш помітним чинником збільшення прибутку, що залежить від роботи підприємства, є й оновлення дизайну, підвищення якості продукції, її технічні вдосконалення. Ці прийоми потребують певних додаткових затрат, та мають вагомий вплив на обсяг прибутку [18].

Всі окреслені чинники тісно пов'язані поміж собою. Жоден не мусить лишитися неврахованим, адже чимало з них мають синхронний вплив на кілька компонентів, і, залишивши котрийсь із факторів поза увагою, годі чекати на отримання бажаного результату.

Водночас варто зазначити, що стабільність ринкового середовища залежить від того, наскільки ефективно функціонують пріоритетні галузі, для України такою галуззю є металургія. За даними асоціації Worldsteel, Україна до 2017 року входила до ТОП-10 країн-лідерів із виробництва сталі і не поступалася своїми позиціями на світовому ринку металопродукції. Однак спад обсягів виробництва в подальші роки, зумовлений політичними та економічними проблемами в країні, призвів до втрати нашою державою сталих позицій. З 2017 року і дотепер Україна посідає 12 позицію серед світових виробників металопродукції. про що свідчать дані, наведені в таблиці 1:

Незмінним лідером у рейтингу ТОП-10 країн-лідерів із виробництва сталі за даними асоціації Worldsteel залишається Китай. Другу та третю позицію посідає Японія та США. Проте, навіть закріпившись на роки на лідерських позиціях, вони потерпають від безпрецедентного рівня надлишкового

виробництва металопродукції, яке вражає дисбалансує світовий ринок і ставить під загрозу життєздатність багатьох світових виробників сталі [13].

Лише Індії, одній з небагатьох країн світу, вдалося протягом періоду, що аналізується, збільшити обсяги виробництва металопродукції на 24,8%, що визнано найвищим показником у світі. А отже, Росія, яка десятиліттями вважалась четвертим експортером металопродукції у світі, мала поступитися Індії своїми позиціями.

Поступилася своїми позиціями і Німеччина, Італія (через фінансові проблеми найбільшого в країні металургійного комбінату Ilva) та Великобританія (через закриття металургійного комбінату Teesside)

Невтішна ситуація і в Україні – тенденції змін обсягів виробництва сталі протягом окресленого періоду схильні до зниження. Так, у 2017 році обсяги виробництва сталі становили 21,3 млн. т., що на 35,1% нижче від показника 2013 року.

Зростання ж виробництва сталі в країнах, що розвиваються, приведе до покриття їхніх внутрішніх потреб, а в перспективі і до витіснення українських експортерів із ринків збуту і загострення конкуренції на світовому ринку чорних металів. Головне завдання України в контексті зазначеної проблеми полягає в порятунку окремих металургійних підприємств.

Володіючи майже 1/6 світових запасів залізної руди, Україна мала б не лише зміцнити свої позиції на світовому ринку металопродукції, а й посилити їх, проте дотепер вона суттєво відстає від світових лідерів з виробництва металопродукції. Рівень рентабельності є попередженням про доцільність впровадження адміністративних заходів зі скорочення собівартості продукції, нарощування обсягів виробництва та продажу, зростання якості, впровадження інноваційних програм, розширення асортименту продукції, доцільності змін цінової політики тощо. Таким чином, розвиток компаній неможливий без створення дієвого механізму керування прибутком, головною метою якого є забезпечення належних умов для продуктивного формування прибутку.

Висновки. Керування прибутком суб'єкта господарювання передбачає формування організаційно-методичного, інформаційного та аналітичного забезпечення, при цьому ключова роль відводиться

Таблиця 1

ТОП-10 найбільших світових виробників сталі впродовж 2015–2017 рр. (млн. т)

Виробники	Роки						Відхилення 2017 від 2015 р, %
	2015		2016		2017		
	млн.т	Ранг	млн.т	Ранг	млн.т	Ранг	
Китай	803,8	1	808,4	1	831,7	1	101,2
Японія	105,1	2	104,8	2	104,7	2	94,7
Індія	89,0	3	95,5	3	101,5	3	124,8
США	78,8	4	78,5	4	81,6	4	93,9
РФ	70,9	5	70,5	5	71,5	5	103,6
Південна Корея	69,7	6	68,6	6	71,0	6	107,6
Німеччина	42,7	7	42,0	7	43,3	7	101,6
Туреччина	31,5	9	33,2	8	37,5	8	108,1
Бразилія	33,2	8	31,3	9	34,4	9	100,5
Україна	23,0	10	24,2	10	21,3	12	64,9

капіталізації прибутку. Капіталізація прибутку компанії передбачає керування доходами та витратами від усіх видів діяльності. Керування капіталізацією компанії визначається фронтальною стратегією її розвитку з урахуванням нагальних інтересів суб'єкта господарювання. Гарантією дійового керування капіталізацією компанії є дослідження формування прибутку суб'єкта господарювання. Однією з пріоритетних форм забезпечення капіталізації компаній є постійне запровадження інновацій, які безумовно потребують суттєвих обсягів фінансування. Зазвичай пріоритетними джерелами фінансування суб'єкта господарювання є передусім власні кошти, зокрема прибуток, тому його капіталізація виступає індикатором розвитку. Тому нині важливо вивчити наявні методику діагностики продуктивності керування прибутком, запровадження яких на практиці забезпечить потрібною інформацією для прийняття адміністративних рішень. Зважаючи на потреби користувачів інформації про формування прибутку, варто розширити інструментарій економічного аналізу керування прибутком.

Бібліографічний список:

1. Мельник Л.М. Конкретизація понять капіталізації підприємства. *Економічні науки: Вісник Хмельницького національного університету*. 2009. № 4. Т. 3. С. 24–29.
2. Бланк И.А. Управление прибылью. Киев, 1998. 544 с.
3. Турило А.А. Удосконалення сутності капіталізації підприємства. *Вісник Криворізького національного університету*. 2013. № 34. С. 264–266.
4. Гордієнко К.Д. Економічний тлумачний словник. Понятійна база законодавства України у сфері економіки. Київ, 2007. 360 с.
5. Овсянникова О.Н. Капитализация промышленных предприятий России как фактор повышения их хозяйственной устойчивости : автореф. дис. на получение науч. степени канд. экон. наук : спец. 08.00.05. Москва, 2002. 31 с.
6. Економічна енциклопедія : у 3 т. / за ред. С.В. Мочерного. Тернопіль : Академія народного господарства, 2000. Т. 1 : А-К. 683 с.
7. Словарь современной экономической теории Макмиллана / общ. ред. Д.У. Пирса. Москва, 1997. 608 с.
8. Большая Советская Энциклопедия: в 30 т. / гл. ред. А. М. Прохоров; Советская энциклопедия. Москва, 1973. Т. 11. 608 с.
9. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии. Москва, 1974. Т.2. 648 с.
10. Кривошейко-Гулько І.О. Теоретико-методологічні аспекти дослідження поняття прибутку. *Агроінком. Науковий журнал*. 2010. № 10–12. С. 1–9.
11. Мардус Н.Ю., Шкарлат А.О. Теоретичні і методичні підходи до визначення прибутку підприємства у обліку і аудиті. *Глобальні та національні проблеми економіки, Миколаївський національний університет ім. В.О. Сухомилинського*. 2015. № 14. С. 966–970.
12. Криклій О.А., Маслак Н.Г. Управління прибутком банку. Суми, 2008. 136 с.
13. Блонська В.І., Вужинська О.І. Вдосконалення формування та використання прибутку підприємства. *Збірник наукових праць Національного лісотехнічного університету України*. 2008. № 18.1. С. 122–128.
14. Мочерний С.В. Економічна теорія : навчальний посібник. Київ: Академія, 2009. 640 с.
15. Податковий кодекс України: *Офіційний сайт Верховної Ради України*. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/2755-17> (дата звернення 21.04.2020).
16. Кудряшов В.П. Фінанси. Херсон: Олді-плюс, 2006. 352 с.
17. Старинець О.Г. Особливості формування та розподілу прибутку підприємств зв'язку. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2017. № 28. Частина 1. С.170–173.
18. Кучеренко І. Формування показника чистого прибутку у Звіті про фінансові результати. *Бухгалтерський облік і аудит*. 2014. № 4. С. 172–176.

References:

1. Melnyk L.M. (2009) Konkretyzatsiia poniat kapitalizatsii pidpriemstva. [Specification of concepts of enterprise capitalization]. *Economics: Bulletin of Khmelnytsky National University*, vol. 3, no 4, pp. 24–29.
2. Blank Y.A. (1998) *Upravlinnia prybutkom* [Profit management]. Kyiv: Nika-Center. (in Russian)
3. Turylo A.A. (2013) Udoshkonalennia sutnosti kapitalizatsii pidpriemstva [Improving the essence of enterprise capitalization]. *Bulletin of Kryvyi Rih National University*, no. 34, pp. 264–266.
4. Hordiienko K.D. (2007) *Ekonomichnyi tлумachnyi slovnyk. Poniatiina baza zakonodavstva Ukrainy u sferi ekonomiky*. [Economic Explanatory Dictionary. Conceptual basis of the legislation of Ukraine in the sphere of economy]. Kyiv. (in Ukrainian)
5. Ovsianynkova O.N. (2002) Kapitalizatsiia promyshlennyih predpriatyi Rossii kak faktor povysheniya ih hozyaystvennoy ustoychivosti [Capitalization of industrial enterprises in Russia as a factor in increasing their economic stability] (PhD Thesis), Moscow.
6. Mochernyi S.V. (ed.) (2000) *Ekonomichna entsyklopediia* [Economic Encyclopedia], Ternopil: Akademiia narodnoho hospodarstva.
7. Pirs D.U. (ed.) (1997) *Slovar sovremennoi ekonomicheskoi teoryi Makmyllana* [Dictionary of Macmillan's Modern Economic Theory], Moscow: INFRA-M.
8. Prohorov A. M. (ed.) (1973) *Bolshaya Sovetskaya Entsiklopediia* [Great Soviet Encyclopedia], Moscow.
9. Marks K. Kapital (1974) *Kritika politicheskoy ekonomii* [Criticism of Political Economy]. Moscow. (in Russian)
10. Kryvosheiko-Hunko I.O. (2010) Teoretyko-metodolohichni aspekty doslidzhennia poniattia prybutku [Theoretical and methodological aspects of the study of the concept of profit]. *Agroinform. Scientific journal*, no 10–12, C. 1–9.
11. Mardus N.lu., Shkarlat A.O. (2015) Teoretychni i metodychni pidkhody do vyznachennia prybutku pidpriemstva u obliku i audyiti [Theoretical and methodological approaches to determining the profit of the enterprise in accounting and auditing]. *Global and national problems of economy, Nikolaev National University*. V.O. Sukhomlinsky, no 14, pp. 966–970.
12. Kryklii O.A., Maslak N.H. (2008) *Upravlinnia prybutkom banku* [Bank Profit Management]. Sumy. (in Ukrainian)
13. Blonska V.I., Vuzhynska O.I. (2008) Vdoshkonalennia formuvannia ta vykorystannia prybutku pidpriemstva [Improvement of formation and use of profit of the enterprise]. *Collection of scientific works of the National Forestry University of Ukraine*, no 18.1, pp. 122–128.
14. Mochernyi S.V. (2009) *Ekonomichna teoriia : navchalnyi posibnyk*. [Economic theory: a textbook]. Kyiv, Akademiia. (in Ukrainian)
15. Podatkovi kodeks Ukrainy [Tax Code of Ukraine]. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/2755-17> (in Ukrainian)
16. Kudriashov V.P. (2006) *Finansy* [Finance]. Kherson: Oldi-plus. (in Ukrainian)
17. Starynets O.H. (2017) Osoblyvosti formuvannia ta rozpodilu prybutku pidpriemstv zviazku [Features of formation and distribution of profits of telecommunication companies]. *Scientific Bulletin of Kherson State University*, no 28 (part 1), pp. 170–173.
18. Kucherenko I. (2014) Formuvannia pokaznyka chystoho prybutku u Zviti pro finansovi rezultaty [Formation of a net income indicator in the Income Statement]. *Accounting and Auditing*, no 4, pp. 172–176.